

— snart fra Præsterne, snart fra Videnskaben eller Lovmageriet. Og trods alle Skuffelser bliver Folk ved at lade sig narre af den første den bedste Hundestejle, der stiger op fra Mudderet og agerer Mirakelmager.“

Han rejste sig og gik hen og lagde Armen om Meta.

„Lille Mutter! Jeg skulde have maskeret mig som Trolldmand, sagt *Hocuspocus* til Folk og trukket dem om ved Næsen. Saa var jeg ligesom Johannes bleven elsket af min Samtid og dyrket efter min Død som en Velgører. Og du, min Ven — ja, hvordan var det? — lovede jeg dig ikke engang det berømte Kongerige med Guld og grønne Skove? Det plejer vi Mandfolk at gøre. Og nu sidder din Stakkel her og syr dig Øjnene røde!“

Hun klappede hans Kind.

„Du har holdt meget mere, end du lovede. Hvordan det saa skal gaa os — jeg er glad for, at du er, som du er.“

III

Jytte kom fra sin Mands Atelier og var paa Vej til Dronningens Tværgade for at kigge indenfor hos sin Mor, hvem hun daglig gjorde et Besøg. Hun havde dennegang et særligt Ærinde. Hun var om Formiddagen bleven ringet op i Telefonen af Lydia Bentsen, der i en Avis havde set, at hun og Karsten var kommen hjem. Nu vilde Lydia absolut have hende med paa en improviseret Udflugt sammen med et Par andre Veninder og nogle Herrebekendte. Det var Meningen at køre ud i Dyrehaven og spise Frokost paa Eremitagen, „saa kunde de jo altid blive enige om, hvad de bagefter skulde tage sig for.“ Skønt ogsaa Karsten blev indbudt, havde Jytte straks svaret Nej, hvorefter Lydias Tone var bleven lidt ubehagelig. Hun ironiserede over hendes Dydsirethed og spurgte, om det maaske var Historien med „den stakkels Dihmer“, der havde forskrækket hende. Saa havde Jytte hurtigt ringet af.

Men nu vilde hun have ordenlig Rede paa, hvordan det forholdt sig med Dihmer. Noget maatte der jo være i Vejen, og Moderen var den eneste, hun vilde spørge.